

II. Ἐπισκέψεις Καρστικῶν Πηγῶν καὶ ὑπογείων ποταμῶν.

Visites de sources karstiques et de rivières souterraines.

Ἵπόγειος ποταμὸς « ΓΛΥΦΑΔΑ » Δυροῦ

Ἄρ. Σπηλ. Μητρώου 25

Ἵπὸ Ἄννας Πετροχείλου

Εἶναι ὑπόγειος ποταμὸς ἐν ἐνεργείᾳ ποὺ τὰ ὑφάλμυρα νερά του χύνονται στὴν θάλασσα 23 μέτρα δεξιότερα ἀπὸ τὴν παλιὰ εἰσοδὸ του.

Βρίσκεται στὸν μυχὸ τοῦ ὄρμου Δυροῦ κοντὰ στὸ σπήλαιο Ἰαλεπότρυπα.

Ἡ πραγματικὴ εἰσοδὸς του εἶναι τρύπα διαστάσεων 0,30X0,50 μ. καὶ βρίσκεται λίγο πάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα, ποὺ ἔταν εἶναι φουρτούνα εἶναι ἀπροσπέλαστη. Συνεχίζει στενὸ καὶ χαμηλὸ τούνελ ἐπὶ 85 μ. Οἱ ἐρευνηταὶ ἔπρεπε νὰ τὸ διαδοῦν ἔρποντες, ὡς ποὺ νὰ φθάσουν στὴν πρώτη λίμνη καὶ ἔπειτα νὰ συνεχίσουν μὲ ἀτομικὰς ἐλατικὰς θάρκες. Σήμερα ἡ ἐπίσκεψις γίνεται ἀπὸ τεχνητὴ ἀνετὴ εἰσοδοὺ μὲ θάρκες ἀπὸ ντουραλινόξ.

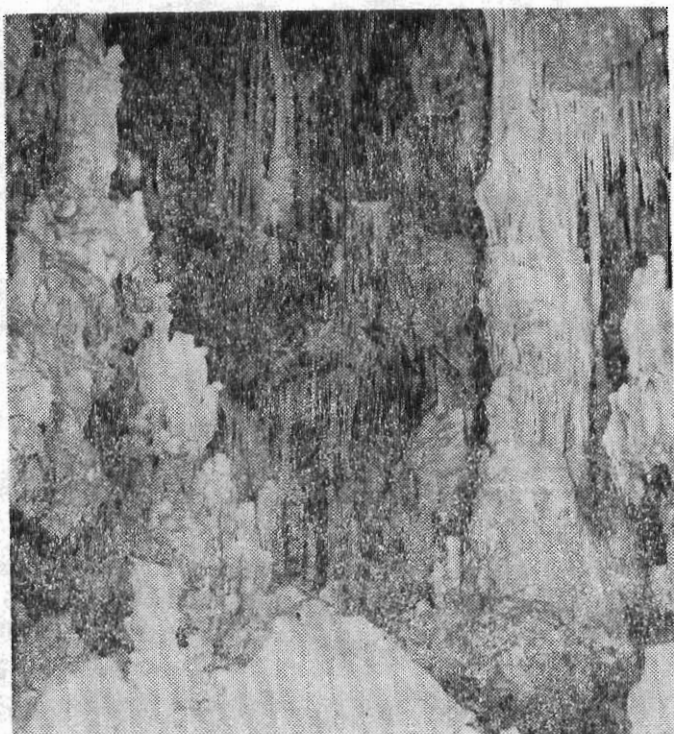
Τὸ ἐξερευνηθὲν μέχρι σήμερα τμήμα τοῦ σπηλαίου — ὑπογείου ποταμοῦ — ἀνέρχεται σὲ 3.100+300 ὑποδρόμια καὶ ἐκτείνεται σὲ δύο παραλλήλους πλοκάμους.

Ἡ τουριστικὴ διαδρομὴ μήκους 2.000 μ. περ. διαγράφει κύκλον, γιὰτὶ εἰς μῆκος 1.000 μ. περ. ἐνώθησαν τεχνητὰ οἱ δύο παράλληλοι πλόκαμοί του.

Ὁ ἐπισκέπτης πρῶτα ἀποδιβάλλεται στὸ ξηρὸ τμήμα τοῦ σπηλαίου γιὰ νὰ θαυμάσῃ τοὺς διαδρόμους καὶ θαλάμους ἀπὸ ἀλαβάστρινο διάκοσμο ὡς τὰ Ἄνιαντα τοῦ Προσειδῶνος. Ἐδῶ οἱ πολύχρωμοι σταλακτίτες κρεμασμένοι ἀπὸ ψηλὰς ὀροφές, οἱ τεράστιοι σταλαγμίτες, ὅπως καὶ οἱ λαμπιρρίζουσες κολῶνες, συνθέτουν τὰ ὄρατα ἔτερα συμπλέγματα.

Στὸ λιμναῖο τμήμα θὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Γαυτικὴ Σάλλα. Θὰ συναντήσῃ τις Στάλες

τοῦ Ἡρακλέους, τῆ Γραφικῆ Λίμνη, τὸν Διάδρομο τοῦ Μεγάλου Δίσκου, τὸν Μέγα Ὠκεανό, τὸν Πύργο τῆς Πίζας, τὸ Ἄντρο τοῦ Δράκοντος, τὴν Κόκκινη Σάλα, τὴν Σάλλα τῆς Κρυστάλλινης Βροχῆς, τὴν Θάλασσα τῶν Ναυαγίων μὲ τὰ βυθισμένα καράβια. Τὸ Λευκὸ Νησάκι, τὸ Λευκὸ Τούνελ, τὸ Παρεκκλήσι, τὰ ἐκτεταμένα Λευκὰ Διαμερίσματα, τὴν Σάλα τῶν Μικρῶν Λευκῶν Κρεμαστῶν Νυφικῶν Κλιῶν τῶν Νεράϊδων, τὴν Ρεῖξ Σάλα, τὸν Πύργο Δυροῦ, τὴν Καθεδρᾶλη, τὸ Κιόσκι, τὴν Μεγάλην Θημωνιά, τὸν Διάδρομο τῶν Θαυμάτων, τὴν Λίμνη τῶν Ὠκε-

«Ἐρηρὸν τμήμα». Ἀνθόμορφοι σταλαγμίτες ἀριστοῦ καὶ ἡ «Διαμαντένια κολώννα» δεξιὰ στὰ ἄ' Ἀνάκτορα τοῦ Ποσειδῶνος.

(Φωτ. Ἄντας Πετρογιάνου)

αγίδων, τὴν Μικρὴν Θημωνιά, τὸ Λευκὸ Ἀρκουδάκι, τὴς Στόλες τοῦ Ἡρακλέους.

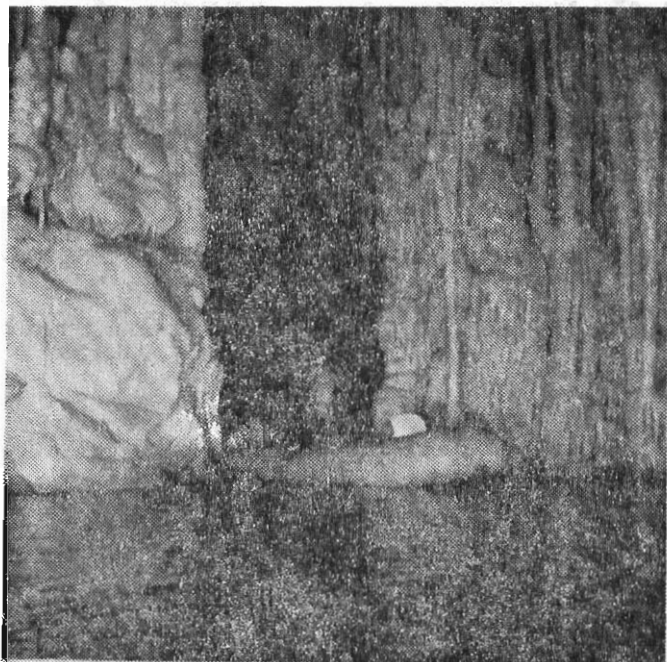
Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐλοκληρῶνεται ὁ λιμναῖος κύκλος ποὺ διέγραψαν οἱ θάρκες γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὸν Κεντρικὸ Διάδρομο στὴν ἀποβάθρα ἐξόδου.

Οἱ κολῶνες καὶ οἱ σταλαγμίτες ποὺ στολίζουν τὸ πηλαιο φυτρώσιον μέσα ἀπὸ τὸ νερό. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφείλεται κατὰ ἐλάχιστο ποσοστὸ εἰς τὴν βύθιση τῆς νοτίου Πελοποννήσου, κυρίως ὅμως εἰς τὴν ὑψωση τῆς ἐκλάσεως. Τὸ πρῶτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ βυθισμένα ἐρείπια ἀρχαίων πόλεων στὰ παράλια τῆς νοτίου Πε-

λοπαιγήσου. Τὸ δεύτερο ἀπὸ τὶς παλαιῆς κολῶνες καὶ σταλαγμίτες τοῦ σπηλαίου ποὺ εἶναι κατακόρυφοι.

Ἐάν ἦτον μόνον βύθιση, ὁ παλαιὸς διάκοσμός του θὰ ἦταν κεκλιμένος καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον κατεστραμμένος λόγω ἀπωλείας τῆς ἰσορροπίας του. Οἱ ὑπάρχουσες ζημιές εἶναι ἐλάχιστες ἀναλόγως τοῦ μεγέθους του.

Ἡ ἐξερεύνησις τοῦ σπηλαίου Γλυφάδα ἄρχισε ἀπὸ τὸ ζεῦγος Πετροχείλου

Νέον τμήμα «Γλυφάδας». Ἀνακτορική Πύλη» μὲ κατεπληκτικὰ τοιχώματα Πίσω ἀπὸ τὴν πύλη ὁ πελώριος «Ἀλαβάστρινος καταρράκτης». Διακρίνεται ἡ κ. Πετροχείλου σὲ ἐλαστική βάρκα.

(Φ.π.τ. Ἄννα, Πετροχείλου)

τὸ ἔτος 1949, ἡ δὲ ἀξιοποίησις του ἐγένετο τὸ 1961. Ἡ γεωλογικὴ μελέτη τῆς περιοχῆς ἐγένετο ἀπὸ τὸν Ι. Πετρόχειλο. (Ἀνακοίνωσις εἰς Διεθνὲς Σπηλαιολογικὸν Συνέδριον Βέννης 1961 ἀπὸ τὴν κ. Ἄννα Πετροχείλου).

Ἡ χαρτογράφησις, ἡ ὑπόδειξις τῶν σημείων διανοίξεως τῶν τεχνητῶν σηράγγων ὡς καὶ ἡ καθοδήγησις καὶ παρακολούθησις τῶν ἔργων διευθετήσεως ἀπὸ σπηλαιολογικῆς πλευρᾶς, ἐγένετο ἀπὸ τὴν κ. Ἄννα Πετροχείλου.

Τέλος, οἱ ὑποβρύχιες ἐρευνες εἰς διάφορες χρῆσιμοι, ἐγέναντο μὲ συνεργασίαν τῆς Ἑλληνικῆς Σπηλαιολογικῆς Ἑταιρείας ἀπὸ τὴν ἑμάδα τῆς Ἑλληνικῆς

Όμοσπονδίας Υποβρυχίου Δραστηριότητας με επικεφαλής τον κ. Έμμ. Παπαγρηγοράκη, Πλωτάρχη του Πολεμικού Ναυτικού. Συνεργάτες του ήταν οι κ.κ. Ι. Λευκαδίτης, Κ. Μπούκας, Γ. Γαλανός, Σ. Βλάχος και Ι. Καλαθάς.

Στην τελευταία έρευνα, που έγινε τον Φεβρουάριο του 1971 εις μήκος 300 μ. πέρα από το τέλος της γνωστού σημείου του σπηλαιού, έλαβε μέρος και αμερικανικόν κλιμάκιον αὐτοδουτῶν. Επίσης έλαβε μέρος ὁ Ὑδρογεωλόγος παρὰ τῷ ΕΘΙΓΜΕ κ. Δ. Χαραλάμπους, ἀντιπρόεδρος τῆς Ε.Σ.Ε.

ANNA ΠΕΤΡΟΧΕΙΛΟΥ

La grotte « Vlychada » ou « Glyfada » No 25

Par Mme Anna Petrochilou

C'est un fleuve souterrain en activité dont les eaux saumâtres se jettent à la mer à une distance de 23 m. vers la droite de son ancienne entrée.

Elle se trouve au fond de la baie de Dirou, près de la grotte « Alepotrypa ».

Son entrée véritable est un trou mesurant 0,30 × 0,50 m. qui se trouve un peu au-dessus de la mer; lorsque la mer est tourmentée, cette entrée devient inaccessible.

Les explorateurs étaient obligés de continuer en rampant un tunnel de petites dimensions mais de longueur de 85 m. afin d'arriver au premier lac pour s'embarquer sur de petites barques en caoutchouc.

Aujourd'hui, le visiteur arrive à ce point par moyen d'un tunnel qui a été ouvert dans une assez grande distance de la mer par des barques en duralinox.

La partie de la grotte-fleuve souterraine explorée jusqu'à ce jour s'élève à 3.100 m. et 300 m. sousmarine, et s'étend en deux bras parallèles. Le trajet effectué à des fins touristiques, suit la direction d'un cercle car, les deux bras parallèles ont été joints artificiellement, et atteint une longueur de 2.000 m. environ.

Le visiteur débarque d'abord à la partie sèche de la grotte pour admirer les galeries et salles ayant un décor d'albâtre jusqu'à l'« Anaktora tou Possidonos » (Palais de Neptune). Ici les stalactites multicolores sur les hauts plafonds, les stalagmites énormes ainsi que les colonnes luisantes, composent des ensembles magnifiques.

Dans la partie lacustre le visiteur arrive à la « Gothiki Salla » (Salon Gothique). Il rencontre les « Colonnes d'Heracle, corridor du « Grand Disque », le « Grand Océan », la « Tour de Pise », l'« Antre du Dragon », le « Salon rouge », la salle de la « Pluie en cristal », la « Thalassa ton navhion », (mer des naufrages) L'île blanche, « Lefko Nissaki », la « Tunnel blanc », la chapelle, (« Pareklissio »), les « compartiments blancs », (Lefka diamerismata), la salle des « Petits lits blancs suspendus nuptiaux des nymphes » la « Salle rose », la « Tour de Dirou », la « Cathédrale », le Kiosque », la

«Meghali Thimonia», (la grande meule), le «Diadromos ton thavmatou», (corridor des miracles), le lac «Des Océanides», avec les palmiers et la «Petite meule», le «Petit ours blanc» et les «Colonnes d'Hercule».

A ce point, le cercle lacustre tracé par les barques est complété et elles retournent au quai de la sortie par le «Corridor central»

Enfin, les colonnes et les stalagmites qui poussent à travers l'eau, ont été formées lorsque les eaux du fleuve souterrain étaient plus basses et son lit sec, à l'époque où le Peloponnèse du Sud a été submergé tandis que la mer s'est élevée de plus de 15 mètres. Ainsi, la couche du fleuve a été remplie en cachant les bases des colonnes et stalagmites, de sorte que les barques emmenant les visiteurs, trouvent leur passage à travers elles. Les visiteurs vivront quelques heures dans un vif souvenir pendant toute leur vie.

L'exploration de la grotte commença en 1949 par le couple J. et A. Petrochilou qui se sont noblement offerts à cet effet, et continua jusqu'en 1960, date à laquelle est survenue la mort du premier.

Malgré les difficultés techniques énormes, l'exploration est toujours continuée par l'auteur du présent, dans l'espoir de la découverte des sources du fleuve souterrain, chose qui aiderait à l'approvisionnement de la région en eau potable car elle manque totalement d'eau et est approvisionnée d'eau de pluie.

La mise en valeur des grottes est la même que celle de la précédente. Enfin, des recherches sous-marines ont été exécutées en divers temps par la S. S. E. et la Fédération de Sport sous-marin. Des groupes sous la supervision du lieutenant de vaisseau F. Papagrigoarakis et de Mme A. Petrochilos composé des MM. Leucaditis, Boucas, Galanos, Vlachos et Calathas sont entrés plusieurs fois et la dernière en février 1971, ils sont avancés 300 m loin du dernier site levé. Mr D. Haralambous, hydrogéologue de l'N.I.G.M.I.R., vice-président de la S.S.G., participa aussi.

